

Doğru İslâm ekseninde İslâm-Batı ilişkileri

Kâzım Güleçyüz

Özet

11 Eylül saldırıları sonrasında dünyanın bir numaralı gündem maddesi hâline gelen “Batı-İslâm çatışması ve medeniyetler savaşı” riski hala devam etmektedir. Bu riski ortadan kaldırıp, öteden beri devam eden sömürgeci ve hegemonyacı politikalara ilâveten, terör olayları ve onları bahane ederek gerçekleştirilen işgaller sebebiyle ciddi zarar gören İslâm-Batı ilişkilerini doğru ve dengeli bir barış zemininde rayına oturtulabilecek fikirlere bütün dünyanın ihtiyacı vardır. Geçen yüzyılın başlarındaki alabildiğine karanlık ve kasvetli tablo içinde bile medeniyet, fazilet ve hürriyetin galebe çalacağı bir dünyadan söz eden Bediüzzaman Said Nursî'nin fikirleri sulh-u umumî dairesinde kurulacak hakikî medeniyetin tesisi için önem kazanmaktadır. Bu çalışmada doğru İslâm ekseninde İslâm-Batı ilişkileri Bediüzzaman Said Nursî'nin fikirleri çerçevesinde ele alınmakta, insanlığın ortak sorunları için Avrupa-İslâm ilişkisinin önemine dikkat çekilmektedir.

Anahtar Kelimeler

Avrupa, Doğru İslâm, sulh-u umumi, mehasin-i medeniyet, AB kriterleri



Geçen yüzyılın
başlarındaki
alabildiğine
karanlık ve
kasvetli tablo
içinde bile
medeniyet, fazilet
ve hürriyetin
galebe çalacağı
bir dünyadan
söz ediyordu
Bediüzzaman.

Giriş

Cüneyt Ülsever ABD’de verdiği bir konferansta sorulan “İslâmla uzlaşma ve bir arada yaşama yolunu nerede arayalım?” sorusuna şöyle cevap verdiğini yazmıştı:

“Said Nursî ve Nur hareketi.”¹

Gerçekten de, özellikle Amerika’yı vuran 11 Eylül saldırıları sonrasında dünyanın bir numaralı gündem maddesi hâline gelen “Batı-İslâm çatışması ve medeniyetler savaşı” riskini ortadan kaldırıp, öteden beri devam eden sömürgeci ve hegemonyacı politikalara ilâveten, terör olayları ve onları bahane ederek gerçekleştirilen işgaller sebebiyle ciddi zarar gören İslâm-Batı ilişkilerini doğru ve dengeli bir barış zemininde rayına oturtabilecek güçlü bir fikir temeli Bediüzzaman modelinde mevcuttur.

Geçen yüzyılın başlarında yaptığı medeniyet tahlillerinde, “heves ve heva, rekabet ve tahakküm” üzerine bina edilen Avrupa medeniyetinin günahlarının iyiliklerine galebe ettiğini ve ihtilâlcilerle “kurtlaşmış bir ağaç” hükmüne girdiğini belirten Said Nursî, “İnşallah, istikbaldeki İslâmiyetin kuvvetiyle medeniyetin mehasini (güzellikleri) galebe edecek, zemin yüzünü pisliklerden temizleyecek, sulh-u umumîyi (dünya barışını) temin edecek” diyordu.

Bu noktaya terör, şiddet, savaş ve çatışma unsurlarının kesinlikle yer almadığı barışçı bir arınma süreci ile ulaşılabileceğini vurgulayan Bediüzzaman Said Nursî, “doğru İslâmiyet”in bu noktadaki olumlu katkılarına dikkat çekiyordu.

Ona göre, düşmanın taassup, inat ve tecavüzünün silâh ve kılıçla kırılıp def edildiği dönemler geride kalmıştı. Silâh ve kılıcın yerini yeni çağda hakikî medeniyet, maddî terakki ve hak ve hakkaniyetin manevî kılıçları alacaktı.

Geçen yüzyılın başlarındaki alabildiğine karanlık ve kasvetli tablo içinde bile medeniyet, fazilet ve hürriyetin galebe çalacağı bir dünyadan söz ediyordu Bediüzzaman. Ve sulh-u umumî dairesinde kurulacak hakikî medeniyetin tesisinde, Müslüman-Hıristiyan ittifakının büyük rolü olacağını ifade ediyordu.

Bediüzzaman Said Nursî, onun için de, yeryüzünü küçük bir köy hâline getireceğini çok önceden görüp dikkat çektiği globalleşme çağına girilirken, Müslümanları kimliklerinden taviz vermeden bu çağın gereklerini karşılayabilecek donanıma sahip kılmaya yönelik güçlü izah, irşad ve ikazlarda bulunmuştu.

Aynı şekilde, insanlık âleminin kaydettiği sosyal gelişmeleri de dikkatle izlemiş, gidişatın varacağı yeri büyük bir isabetle öngörmüş, bunun sonucu olarak demokrasi, hak ve hürriyet kavramlarını samimiyetle sahiplenmişti.

Buradan hareketle, İslâm topraklarında yaşamış bir Müslüman mütefekkir olarak Said Nursî’nin fikir ve yaklaşımları fanatik, dengesiz ve tahripkâr tavırların gerek İslâm âlemini, gerekse insanlığı karşı karşıya getirdiği derin açmazların zorlanmadan aşılmasını sağlayabilecek güç ve derinliğe sahip olduğunu söyleyebiliriz.

1. Ülsever Cüneyt, “Said Nursî ve Nur Hareketi”, *Hürriyet*, 2.10.2004.

Ortak mücadele

Vatikan Dinler Arası Cizvit Sekreteryası eski Genel Sekreteri Prof. Dr. Thomas Michel, günümüzün en büyük tehlikelerinden birinin “pratikte ateizm” hastalığı olduğunu söylemiş ve bunun açıklamasını da şöyle yapmıştı:

“İnsanlar açıkça Allah’ı inkâr etmiyorlar, ancak lâkayt bir tavır içindeler. Günlük yaşantıda Allah’ın varlığı hissedilmiyor. Geçmişte insanlar bilimsel bazı verilere dayanarak Allah’a inanmadıklarını söylüyorlardı. Bugün durumun öyle olduğunu zannetmiyorum. Yalnızca ilgilenmiyorlar, orali olmuyorlar. Eğlenceler, şarkılar ve danslarla kendilerini avutup, düşünmemeye çalışıyorlar.”²

Aradan zaman geçti. Bir başka Vatikan sözcüsünden şu tespitler sâdır oldu:

“Siyaset arenası, Allah’ı sanki bu dünyayla hiç ilgisi yokmuş gibi bir kenara iterek kendi normlarıyla kendi yolunda ilerliyor. Aynı şey ticarete, ekonomide, özel hayatta da yapılıyor.”

Bu beyanların sahibi, daha sonra Papalık makamına oturan Vatikan Dinî Öğretiler Kurulunun Başkanı Kardinal Joseph Ratzinger.

“Allah’ı tümüyle yok sayan toplumlar, kendi yıkımlarını hazırlamaktadırlar,” diyen Ratzinger, bunun örneklerinin geride bıraktığımız yüzyılda totaliter rejimlerde görüldüğüne dikkat çekiyor.

Türkçeye, “Eğer Allah İsteseydi” başlığıyla çevrilip Yeni Asya Yayınları’na neşredilen kitabın Müslümanlarla diyalog konusunda çok ilginç açılımlar getiren yazarı Michel Lelong da insanlığın probleminin Allah’la irtibatını kesmesinden sonra başlayıp yoğunlaştığını belirtmişti.

Katolik âleminin önde gelen üç ismince dile getirilen probleme, hayatını “iman hizmeti”ne vakfetmiş bir İslâm düşünürü olarak Bediüzzaman’ın da hassaten vurgu yaptığını görmekteyiz.

Nitekim Risale-i Nur’un iman noktasındaki tahkimatını eleştirip “Herkes Allah’ı bilir, onu daha yeni ders almaya ihtiyacımız yok” diyenlere verdiği cevap bu açıdan dikkate şayandır:

“Bir Allah var deyip, bütün mülkünü esbaba ve tabiata taksim etmek, (...) her şeyin yanında hazır irade ve ilmini bilmemek ve şiddetli emirlerini tanımamak ve sıfatlarını ve gönderdiği elçilerini, peygamberlerini bilmemek, elbette hiçbir cihette Allah’a iman hakikati onda yoktur.

“Ona iman etmek, Kur’ân-ı Azîmüşşanın ders verdiği gibi, o Hâlık’ı (Yaratıcıyı) sıfatları ile, isimleri ile umum kâinatın şahadetine istinaden kalben tasdik etmek ve elçileriyle gönderdiği emirleri tanımak, günah ve emre muhalefet ettiği vakit, kalben tövbe ve nedamet etmek (pişmanlık duymak) iledir. Yoksa büyük günahları serbest işleyip istiğfar etmemek ve aldırma-mak, o imandan hissesi olmadığına delildir.”³

Bu ifadeler, inanç ve fikir mücadelesi alanında çoktan teslim bayrağını

“Allah’ı tümüyle yok sayan toplumlar, kendi yıkımlarını hazırlamaktadırlar,” diyen Ratzinger, bunun örneklerinin geride bıraktığımız yüzyılda totaliter rejimlerde görüldüğüne dikkat çekiyor.

2. Thomas Michel, “Hem Bediüzzaman hem de Papa kuvvete değil, Hakka dayanmak gerektiğini söylüyorlar”, *Köprü* dergisi, Kış, 2013, s.20.

3. Bediüzzaman Said Nursî, *Emirdağ Labikası*, Yeni Asya Neşriyat, 2007, İstanbul, s.177.

Gerçekten, bir
Yahudi veya
Hıristiyanın,
doğruluk,
çalışkanlık,
iyilik, meslek
ve sanatında
maharet gibi
İslâmî sıfatları
varsa, bunları
benimseyip
uygulamak neden
caiz olmasın?

çekmiş olan ateizmin uygulamada ve günlük hayatta çok daha tehlikeli ve yaygın bir versiyonu olan “pratikte ateizm”e karşı “imanı tahkim” hizmetinin global çapta taşıdığı önemin temelini oluşturuyor.

Ratzinger’in “Avrupa’da yeni bir ideoloji hâline getirilip Hıristiyan vizyonuna kamusal alanda yer bırakmayan laiklik anlayışı din özgürlüğünü zedeliyor” tespiti ise Müslümanların da muzdarip olduğu bir diğer önemli problemin altını çiziyor.

Ve ortak mücadele alanları böyle şekilleniyor.

Başka din mensuplarıyla dostluk

“Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyin.” mealindeki Maide Suresinin 51. ayeti varken, Müslümanların bu dinlere mensup insanlarla dostluk kurmaları mümkün mü?

Ayet lâfzî ve sathî bir yorumla tâbî tutulursa, hayır. Ama Said Nursî’nin, Arapça gramer kaidelerini de, tefsirde dikkate alınması gereken bazı teknik usul kurallarını da, sosyal kanunları da dikkate alarak yaptığı yorum, farklı bir neticeyi ortaya çıkarıyor. Ayetteki yasağın umumî olmadığını, kayıt ve şartlara bağlı olduğunu, zamanın da bir büyük müfessir olarak kaydını izhar etmesi durumunda, bundan çıkacak sonuca itiraz edilemeyeceğini belirten Bediüzzaman, söz konusu yasağın bir başka kriterini de, muhatapların İslâm inancıyla çelişen Yahudilik veya Hıristiyanlık özelliklerinin oluşturduğunu ifade ederek şöyle diyor:

“Bir adam zatı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat ve sanatı içindir. Öyle ise her bir Müslümanın her bir sıfatı Müslüman olması lâzım olmadığı gibi, her bir kâfirin bütün sıfat ve sanatları kâfir olmak lâzım gelmez. Binaenaleyh, Müslüman olan bir sıfatı veya sanatı istihsan etmekle iktibas etmek (beğenip uygulamak) neden caiz olmasın? Ehl-i kitaptan bir harem (hanımın) olsa, elbette seveceksin!”⁴

Gerçekten, bir Yahudi veya Hıristiyanın, doğruluk, çalışkanlık, iyilik, meslek ve sanatında maharet gibi İslâmî sıfatları varsa, bunları benimseyip uygulamak neden caiz olmasın? Nitekim bugün kullandığımız teknolojik imkânlar, Yahudi ve Hıristiyan kâşif ve bilginlerin çalışmaları neticesinde hayatımıza girmedi mi? Aynı şekilde, dinin cevaz verdiği şekilde Ehl-i Kitap bir hanımla evlenen Müslüman, eşini sevmeyecek mi? Eğer Müslüman bir erkeğin Yahudi veya Hıristiyan bir kadınla evlenmesi “Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyin” ayeti kapsamında görülseydi, dinimiz buna izin verir miydi?

Said Nursî, söz konusu ayetle ilgili yorumlarında, Kur’ân’ın yeni nazil olduğu Asr-ı Saadetdeki inkılâpla, çağımızdaki medeniyet inkılâbını kıyaslayarak işin bir başka cihetine daha işaret ediyor.

Buna göre, Saadet Asrında büyük bir dinî inkılâp meydana gelmiş, her şey buna göre değerlendirilince sevgi ve düşmanlıkların ölçüsü de din olmuştu. Müslümanlara derin bir düşmanlık besleyen Yahudi ve Hıristiyanla-

ra muhabbet gösterip onlarla dost olanlara şüpheyle bakılıyordu.

Tefsirlerde belirtildiğine göre, bu ayet nazil olunca, Sahabelerden Ubade bin Sâmî şöyle demişti: “Benim Yahudilerden pek çok dostum vardı. Allah onların dostluğundan bizi yasakladı, ben de onlardan vazgeçtim, Allah’a ve Resulüne müracaat ettim.” Buna karşılık, münafıkların önde gelenlerinden Abdullah bin Übey ise şu sözleri söylüyordu: “Biz dünyanın dönmesinden korkarız. İleride ne olacağını bilemeyiz. Yahudilerin serveti vardır. Onlarla dostluğa ve beraber olmaya mecburuz. Çünkü bir gün gelir, sizin devletiniz çöker de, devlet ve kuvvet onların eline geçebilir.”

Bediüzzaman o dönemi anlatırken “Gayrimüslimlere olan muhabbetten nifak kokusu geliyordu.” derken bu durumu ifade ediyordu.

Ancak günümüzde durum farklıdır. Bugün dünyada medenî ve dünyevî bir inkılâp meydana gelmiştir. Bütün nazarlar dünyaya, medeniyet ve maddî kalkınmaya yönelmiştir. Şimdiki gayrimüslimler de dinlerine eskisi kadar bağlı değillerdir. Aksine, eski taassuplarını terk etmişlerdir. Bu durumda, medeniyet ve terakkilerinin güzel kısımlarını alıp iktibas etmek, dünya saadetinin esası olan asayîşi muhafaza, barış ve sükûnun hürriyet içinde devamını temin için onlarla dostluk kurmak, Kur’ân’ın yasağına dahil değildir.⁵

Bu arada, dinlerine eski taassuplarını terk eden Yahudi ve Hıristiyanlarla, Kur’ân’ın “ortak kelimedede buluşma”⁶ davetini iletme amaçlı bir diyalog kurmanın yolu da medenî ilişkiler kurmaktan geçmektedir.

Bu izahlar, yeryüzündeki başka din mensuplarıyla ilişkilerde de hâliyle geçerlidir.

Asya ve Avrupa

Günümüzde Avrupa bir demokrasi ve özgürlükler adası, Asya ise baskıcı yönetimlerin kıskacında geri kalmış bir kıta olarak görünüyor.

Tabii, özellikle geçen yüzyılda iki dünya harbinin sillesini yedikten sonra adım adım bu noktaya gelen Avrupa’da da yeni dengeler tam oturmuş değil. Özgürlüğün tanımı, sınırları, ahlâkî değerlerle ilişkisi ve daha birçok konu, doğru bir temelde netleştirilmeye muhtaç.

Bunun için Avrupa’nın eski Asya medeniyetlerinden, bilhassa da İslâm’dan alması gereken birçok ders var. Bu noktada da, Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “İsevîlik din-i hakikisinden aldığı feyizle hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeye nâfi (insanlığın sosyal hayatına faydalı) sanatları ve adalet ve hakkaniyete hizmet eden fünunları (fenleri) takip eden birinci Avrupa”ya⁷ çok önemli görev ve sorumluluklar düşüyor.

AB çatısı altında hukuk, demokrasi ve özgürlükleri temel alan yeni bir yapılanma sürecini yaşayan Avrupa, her şeyden önce kendisini bu seviyeye ulaştıran ilhamların ilk kaynağı durumundaki Asya’ya borcunu ödemek; ikincisi, tarihinde kara bir leke olarak duran sömürgecilik döneminde bu kıtaya yaptığı ve tahripkâr sonuçları hâlâ devam eden kötülükleri telâfi et-

Ancak günümüzde durum farklıdır. Bugün dünyada medenî ve dünyevî bir inkılâp meydana gelmiştir. Bütün nazarlar dünyaya, medeniyet ve maddî kalkınmaya yönelmiştir. Şimdiki gayrimüslimler de dinlerine eskisi kadar bağlı değillerdir.

5. A.g.e, s.248.

6. Al-i İmran Suresi, 64.

7. Bediüzzaman Said Nursî, *Lem’alar*, Yeni Asya Yayınları, 2007, İstanbul, s.119.

*Materyalist
felsefenin
karanlıklı
bakışıyla,
medeniyetin
fenalıklarını
iyilik zannederek
insanlığı sefahat
ve dalâlete sevk
eden “ikinci
Avrupa” kaynaklı
iç çürümeyi
durdurup,
manevî ve ahlâkî
alanlarda yeni bir
dirilişle kendisine
gelebilmek için,
Avrupa’nın
Asya’ya çok
ihtiyacı var.*

mek için bu sorumluluklarını yerine getirmelidir.

Bunlarla da bağlantılı bir üçüncü sebep ise, Avrupa’nın hukuk, demokrasi, özgürlük ve barış gibi değerler üzerine bina etmeye çalıştığı yeni küresel vizyonun bunu gerektiriyor olması.

Avrupa, kendi içinde yüzyıllar süren savaş ve çatışmaları bitirerek kıta sakinlerini ortak hedeflerde buluşturan pozitif değerleri Asya’ya da taşımak için yapıcı bir diyalog ve katkı seferberliği başlatmalı. Ve bir sonraki etapta Avrupa ile Asya yaşlı yerkürenin iki kadim, komşu ve birbirine bağlı kıtası olarak ele ele verip, Afrika başta olmak üzere dünyanın öteki diyarlarına da yardımcı olabilecek bir inisiyatif geliştirmelidir.

İki kıta arasındaki diyalogun çok önemli bir boyutu da, ifade ettiğimiz gibi, Avrupa’nın en çok eksikliğini hissettiği manevî ve ahlâkî değerler noktasında, Asya’nın maruz kaldığı bunca tahribat ve yaşadığı bu kadar dejenerasyona rağmen hâlâ “verici kaynak” özelliğini korumasıdır.

Bu da, herhalde yine Said Nursî’nin defaatle vurguladığı üzere, İlâhî iradenin insanlığa hakkı tebliğ etmekle vazifelendirdiği peygamberleri hep Şark ve Asya topraklarında göndermek suretiyle verdiği mesajın bir tezahürüdür. Bu da, bu coğrafyadaki toplumsal mayanın vahiy gerçeğiyle yoğrulmuş olmasından gelen çok sağlam temellerle izah edilebilecek bir sosyal vakıa olmalı.

Materyalist felsefenin karanlıklı bakışıyla, medeniyetin fenalıklarını iyilik zannederek insanlığı sefahat ve dalâlete sevk eden “ikinci Avrupa” kaynaklı iç çürümeyi durdurup, manevî ve ahlâkî alanlarda yeni bir dirilişle kendisine gelebilmek için, Avrupa’nın Asya’ya çok ihtiyacı var.

Tabii, iki kıta arasında, her ikisine de ihtiyaçları olan kazanımları getirecek olumlu bir diyalog ve etkileşim sürecinde Türkiye kendisine has konuyla çok özel bir misyon üstlenebilir.

Asya ve Avrupa değerlerini mezcederek...

Avrupa’dan Neler Alabiliriz?

Bediüzzaman’a göre devlet idaresinde Avrupa’dan alacağımız şeyler var.

Osmanlı’nın son dönemlerinden itibaren gündemimize yerleşen “medenileşme, modernleşme, çağdaşlaşma” tartışmalarında yeri geldikçe hep tekrarlanan bir söylem var:

“Batının sadece ilim ve tekniğini alalım; ama sefahet ve bozuk ahlâkına kesinlikle geçit vermeyelim.”

İkinci Meşrutiyet ve sonrasında bu tartışmalara aktif şekilde katılıp görüş bildiren Bediüzzaman’ın da bu manada ifadeleri mevcuttur.

Bazı örneklerini aktaralım.

Meselâ Hutbe-i Şamiye’de diyor ki:

“Bizim muradımız medeniyetin mehasin ve beşere menfaati bulunan iyilikleridir; yoksa günahları, seyyiatları (fenalıkları) değil.”⁸

8. Bediüzzaman Said Nursî, *Eski Said Dönemi Eserleri*, Yeni Asya Yayınları, 2007, İstanbul, s.317.

Şu cümleler de İkinci Meşrutiyetin ilanından üç gün sonra Sultanahmet meydanındaki mitingde irad edip Selanik'te tekrarladığı “Hürriyete hitap” nutkundan:

“Zünub ve mesavi-i medeniyeti (medeniyetin günah ve fenalıklarını) hudud-u hürriyet ve medeniyetimize (hürriyet ve medeniyet sınırlarımıza) girmekten seyf-i şeriatla (şeriat kılıcıyla) yasak edeceğiz.”

“Kesb-i medeniyette (medeniyetin kazanımlarını elde etmekte) Japonlara iktida (örnek alıp uymak) bize lâzımdır ki, onlar Avrupa'dan mehasin-i medeniyeti (medeniyetin iyilik ve güzelliklerini) almakla beraber, her kavmin maye-i bekası (devam ve bekasının mayası) olan âdât-ı milliyelerini (millî gelenek ve hasletlerini) muhafaza ettiler.”⁹

Onun konuya yaklaşımını tamamlayan son derece orijinal bir ifadesi de 19-26 Aralık 1908 tarihlerinde Kürt Teavün ve Terakki gazetesinde “Meb’usana Hitap” başlığıyla yayınlanan makalesindeki şu sözlerinde:

“Avrupa'dan ahzu iktibasa (iktibas edip almaya) muhtacız. İhtiyacımız idare-i mülk (devlet idaresi) ve tanzim-i kuva-yı harbiye-i bahriyeden (deniz harp kuvvetlerinin tanziminden) ve fünun-u sanayiden (fenler ve sanayiden) işimize yarayanlarıdır. Dinimizin emriyle.”¹⁰

Said Nursî devlet idaresine taallük eden hususlarda da Avrupa'nın geliştirdiği usul ve tekniklerden işimize yarayanların alınmasına taraftardır ve dahası bunu dinin emri olarak değerlendirmektedir.

Ama öncesinde “Avrupa'ya ahkâmda izhar-ı fakr (temel hüküm ve esaslarda el açmak), ahlâkta dilencilik etmek, din-i İslâma büyük bir hıyanettir ve hayat-ı millete kast etmektir. Dünya için din feda olmaz” kaydını düşmek suretiyle¹¹.

Şu halde, Avrupa'dan devlet idaresine ilişkin teknikleri alırken, dinin esaslarından herhangi bir taviz vermeden, tam tersine o esasların tahakkukuna yardımcı olacak reform ve düzenlemeleri iktibas etme mantığıyla hareket etmeliyiz.

Nitekim AB'nin kriterlerine baktığımızda, bunların dinimizin de gereği olan adalet, hukuk, demokrasi, hak ve özgürlükler, insan onuru, kanun hakimiyeti, ortak akıl, meşveret, şeffaflık, demokratik denetim, kamuoyu, dürüstlük, kalite, ahde vefa, düzen ve çevre duyarlılığı... gibi kavramlardan oluştuğunu görmekteyiz.

Bunlara sahip çıkmak, aynı zamanda, aslında dinimizin bize getirdiği ve kendi malımız olarak görmemiz gereken değerlerle tekrar buluşmak anlamına geliyor.

*Şu halde,
Avrupa'dan devlet idaresine ilişkin teknikleri alırken, dinin esaslarından herhangi bir taviz vermeden, tam tersine o esasların tahakkukuna yardımcı olacak reform ve düzenlemeleri iktibas etme mantığıyla hareket etmeliyiz.*



9. A.g.e, s.179

10. A.g.e, s.34.

11. A.g.e, s.34.

Abstract

The danger of “the Clash of Civilizations and the Clash between West and Islam”, which has become number one issue after 9/11 attacks still continues. Due to new invasions with the pretext of terror attacks, alongside the ongoing colonialist and hegemonic politics, the West-Islam relationships have deteriorated very seriously and the world need greatly new ideas to put these relations on the ground of peace in an appropriate and balanced way. The views of Bediuzzaman Said Nursi, who talked a century ago about a world where freedom, justice and virtuosity would prevail, have gained importance for building a real civilization based on the global peace. In this study Islam-West relations are analyzed in relation to Bediuzzaman Said Nursi’s views within the framework of true Islam and these relations are considered as important in finding solutions to the common problems of humanity.

Key Words

Europe, True Islam, global peace, beauties of civilization, EU Criteria

